

Yitik Çocuk

– Deniz Pınar · 12 Ekim 2012

’İnce uzun yap/boz hayatlara
Sepyalaşmış bir sonbahardan geriye’

.....

Sislenip ürpermiş gece yarılarında
bana seslendi icimdeki yitik çocuk
Buğulanıp nefesime karıştı.
Kirli bir gramofonun fısıldayışları
çok eski bir hulyadan uyandı.

Soğuk düşlerimde
bir kibrite kanıyorum.
Aynı yorganda iki suret gibi
sadece susarak
ama kulaklara dolan o nefes alışlarla
kar altında ısınıyorum.

En çocuk/masum/katil haliyle
az kullanılmış hayatları seçiyor kadın
kendi vurgusuz hayaline.

Yapraklar, yağmur yüzlü adamlar
ve bağ bozumu hayaller...
Artık bir gün ve
diğer günlerinden ihanete uğratılmış
titrek, koyu yüzlü Şubat.
Zamanı yitirdim düş sarkacında.

Batık geminin güvertesinden
ağır bir yaşanmışlıkla ve yavaş yavaş
incitmeden eziyorum cümleleri
ve biliyorum artık
dönmeyecek kelimeler.

